

Proloog

Notovich was altijd beroemd geweest om zijn uitstekende geheugen. De pianist had honderden composities in zijn hoofd zitten, die hij probleemloos tevoorschijn kon toveren. Zelfs jaren nadat hij ze ingestudeerd had. En niet alleen de noten, maar ook de kleinste aanwijzingen van de componist, minuscule variaties in dynamiek. Zijn geheugen was een instrument op zich.

Tot die ene avond.

Toen keerde het zich tegen hem.

De medewerkers van het theater dachten dat hij niet meer zou komen opdagen. Ze stonden al te ruziën over wie het publiek moest toespreken. Maar klokslag acht uur verscheen hij opeens in de coulissen, liep het podium op en ging aan de vleugel zitten zonder iemand aan te kijken.

Op de eerste rij zagen sommige mensen meteen dat er iets mis was. Notovich zag asgrauw en leek onrustig. Zijn haar stond alle kanten op, zijn overhemd hing uit zijn broek en hij had een vreemd, nerveus kuchje. Maar dat was niet het meest onrustbarende. Iedereen kende de verhalen over het bizarre gedrag van de pianist, daarom waren zijn recitals juist zo gewild. Hij straalde een demonische kracht uit, waarmee hij je angst aanjaagde maar ook in vervoering kon brengen. De voorste rijen zaten meestal vol met jonge, aantrekkelijke vrouwen die echt niet alleen voor de muziek kwamen. Een avondje Notovich was spannender dan een blind date, zeker als je het gevoel had dat hij vanachter de vleugel even jouw richting in keek. Een beetje ophef was dus normaal.

Maar nu was er meer aan de hand.

Op de eerste rijen steeg een geroezemoes op. De bezoekers achterin begrepen niet waar de anderen zich druk over maakten, ze zaten te ver van het podium om de pianist goed te zien. Notovich begon te spelen. Er stond een prelude op het programma, maar hij hield zich

nooit aan programma's. Hij begon met de vijfde *Transcendentale Etude* van Franz Liszt. Die etude is bijna onspeelbaar, zo duizelingwekkend moeilijk dat er haast geen echte muziek van te maken valt. Geen normaal denkend mens zou er een recital mee openen.

Het geroezemoes golfde over de rijen naar achteren en bereikte al snel de directeur van het Parijse theater, die daar stond te luisteren. Hij vertelde later in een ochtendshow zijn versie van het verhaal, waarin hij natuurlijk zelf de hoofdrol speelde. Hij was laat in het theater aangekomen en had Notovich dus niet zelf kunnen begroeten (hij riep altijd dat hij zo'n innige persoonlijke band had met 'zijn' sterren, maar bij lastige artiesten kwam hij steevast te laat). Achter in de zaal merkte hij dat het publiek onrustig was, maar ook hij kon niet zien waarom.

De manager liep op een draffe om de zaal heen en kwam licht hijnend aan bij de voorste ingang, waar hij het podium op keek. Hij zag alleen de rug van Notovich, die zo te zien volledig opging in zijn etude. Hij stapte via een kleine deur het toneel op. Tussen de coulissen kon hij nog steeds niet zien wat er aan de hand was. Een paar mensen op de voorste rijen waren opgestaan en stonden hardop te overleggen wat ze moesten doen. Anderen maakten gebaren dat ze moesten gaan zitten en stil moesten zijn.

Hij moest ingrijpen, maar hoe?

Hij liep het podium op. De pianist leek diep in zichzelf verzonken, half over de toetsen gebogen om de laatste akkoorden zo goed mogelijk te plaatsen. Achteraf zei Notovich dat hij niet eens wist welk stuk hij had gespeeld. Het was alsof iemand anders bezit had genomen van zijn lichaam. Er was alleen muziek. Daarbuiten totale duisternis, dofte stilte.

Het hart van de directeur sloeg over toen hij eindelijk de oorzaak van de onrust zag: er zat bloed op de handen van de pianist. Die kwam nu bij de laatste maten van de etude en ging nog steeds helemaal op in de muziek. Ook zijn hals en linkeroor waren besmeurd. Was hij gewond, of zat dat bloed er al voordat Notovich aan zijn optreden begon? Net toen de directeur zijn hand voorzichtig op de schouder van de pianist wilde leggen, hoorde hij snelle voetstappen.

Een groep gendarmes kwam van beide kanten het podium op gelopen, aangevoerd door een rechercheur in burger. Bij alle ingangen stonden agenten. In de zaal brak nu een chaos uit. Mensen begonnen

door elkaar te schreeuwen en pakten meteen hun mobiele telefoon om de buitenwacht in te lichten. Sommigen waren zo bijdehand om het gebeuren te filmen.

‘Monsieur, het spijt ons zeer, maar we komen u arresteren.’

Geen reactie. Notovich was bezig aan zijn allerlaatste akkoord. De directeur wachtte het einde niet af en legde zijn hand op de arm van Notovich. De muziek bleef besluiteloos in de lucht hangen en leek toen in het niets op te lossen. Ook de zaal viel stil. De pianist keek verbaasd naar de vreemde hand.

De rechercheur schraapte zijn keel.

‘We nemen u mee naar het bureau in verband met de verdwijning van Senna van Ruysdael.’

Die naam leek niet tot de pianist door te dringen. Hij keek de politieman aan met de verwilderde blik van een kind dat net een afstraf-fing heeft gehad.

‘Moet ik doorgaan?’

De directeur schudde zijn hoofd, dat was niet nodig nu. Toen liet Notovich zich gedwee afvoeren onder het gepiep en geklik van mobiele telefoons en camera’s. Op internet circuleerden diezelfde avond al opnames, schokkerig en slecht belicht: Notovich zweeft tussen twee uniformen over het podium, bleek, met lege oogkassen, een echo uit een andere wereld.

Vlak voor het podium zakte een vrouw in elkaar. Een ander begon, zonder dat ze precies kon overzien wat er gebeurde, hardop te snikken. Dat was háár Notovich, niemand mocht hem kwetsen. Sommige mensen voelden aan dat dit een historisch moment was en begonnen te applaudisseren. Het aarzelende applaus leek vreemd genoeg wel tot de pianist door te dringen. In een reflex draaide hij zich om en maakte een sierlijke buiging. Het was de laatste keer dat het grote publiek hem hoorde spelen.